

MARADOK ŐRÖK VŐLEGÉNYNEK.

Maradjon még. Csak még egy órát!
A kert virul. Minden ja ünneplőben áll.
A hold csodája nyílik, tündököl.
— Megyek tovább! Egy óra nagy idő.
A kert vénebb lesz. A hold lehull.
A csoda szirma percenként pereg.
Megyek s bennem tovább virul a kert.

Maradjon még. Csak még egy órát.
A lányok üdék, öleletlenek.
Alig kezdődött még a bál.
— Megyek tovább. A bálból tombolás lesz.
A lányok lelke összefogdosott lesz.
Megyek tovább és tovább álmodom
ruganyos testek ritmikus zenéjét.

Maradjon még. Butéliákban bor kacag.
Mámor-kocsmában húzza a cigány.
Az asztalfőn királyként énekelhet.
— Megyek tovább. Ecetet tölt később a Csömör.
A füstös járadt lesz. A Hajnal,
pirosposzsgás parasztleány, kispri csárdánk.
Megyek, míg bennem még kacag a bor.

Maradjon még. Nézzük még a szívárványt.
A szívárvány szebb, hogyha ketten nézik.
Mintha két szívből szökne a magasba.
— Megyek tovább. Egy gondolat: és szintelen lesz.
Bennem tovább él. Hozzá álmodom
a másik félkört s mint titán-kölyök
a barna ürben tova-karikázom.

Maradjon még. Ünnepli a tömeg.
Nevető tenger Napként tükrözi.
Képét ringatja minden szív és hullám.
— Megyek tovább. Minden Nap éjbe hull.
Sötét felhőbe burkolom magam.
Köd-szárnyakon álmodtatom magamról
a fényre-éhvült szívet és habot.

Maradok örök vőlegénynek!
Engem násszal kínál a Szépség,
násszal kínál a Mámor és Dicsőség.
Nász-éjszakákról szököm Szent Elekként
rongyokba rejtve szűz fiatalágom
az Isten-vár felvonó hidja mellett
szép nászaimat tovább álmodom . . .

Mécs László.